

resztette mozgás állapotába, sem midőn vágyakoznak az ilyen javak után, sem midőn annak örvendeznek, hogy reájuk találtak.”

– Mi olyat mondott Khrüszipposz, ami ezzel ellenkezik? – kérdezte magában Rezső, és újra elolvasta Khrüszipposz írását a könyvben. Hosszasan töprengett, végül kijött a boltból. Végigment az Andrássy úton az Oktogon irányába.

Azt kívánta, bárcsak az egyik utcasarkon újra találkozna az ismeretlen lánnyal. Az élet azonban ilyen kényes ügyekben teljesen kiszámíthatatlan. Rezső komótosan gyalogolt. Még mindig nem jött rá, mire gondolhatott Poszeidónosz, és arra sem, mennyiben vonatkozik ez rá, vagy milyen kihatással van az ő sorsára mindaz, amit a bölcs mondott.

Kényelmes tempóban lépdelt, folyamatosan ezen gondolkodott, és egy ideje már nem számlálta a légzését. A Liszt Ferenc tér közelében beállt a cukrászda előtt várakozó sorba, és vett magának két gombóc vaníliafagyaltot.

Boda Béni

ELHÁRÍTÓ SZONETT

Isten hozott? Nem, inkább Isten áldjon!
Alig hinném, hogy lényünk összeforr.
Ön szélsőséges, mint egy meteor,
én szolid középértékekre vágyom.

A fölgerjedt ég villogványai,
annak örülök, hogyha elkerülnek.
Jó, szép utána szivárványlani...
De jobb nekem a köznap, mint az ünnep.

Parazsat? Hogyne, a szivaromon.
Ittlétemnek honnan vette neszét?
Ha volnék tán szilárdabb állagú...

Nekem ne viharozzék, angyalom!
Nem óhajtanék szállni szanaszét,
mint a széttüsszentett szivarhamu.